

resultater ogsaa var Udtryk for. Særlig afvisende havde Regeringen stillet sig i *Valutalov-Spørgsmaalet*, og Følgen var blevet, at Danmark nu var Tvangsforanstaltningernes Foregangsland i Europa, og at Systemet havde vendt sig imod os som et Angrebsvaaben mod vore Interesser fra andre Landes Side, hvad der havde vist sig under Tysklandsforhandlingerne. Maalet vilde have været fuldt, hvis Regeringen nu ogsaa havde faaet Myndighed til at afgøre Løn- og Arbejdsvilkaar for Aar frem i Tiden, men her var Regeringens Bestræbelser endelig strandet paa en enig Opposition. Med Hensyn til Løsningen af *Beskæftigelsesproblemet* var man stadig hildet i den Misforstaaelse, at Forbruget skulde tvinges over paa den hjemlige Produktion. Derved opretholdtes Uligevægten i Erhvervslivet, en Uligevægt, som atter skabte Vandringen fra Land til By. Og der var ikke Vej frem ved Ydelse af Understøttelse, f. Eks. Rentetilskud til Landbrugere. Der var ikke anden Vej frem end at skabe saadanne Vilkaar, at Byrden kunde bæres af det paagældende Erhverv. — Taleren gentog sin Forespørgsel til Regeringen fra Finanslovbehandlingen, om den ikke fandt Anledning til at tage hele *Forsvarsspørgsmaalet* til Lands, til Vands og i Luften op til fornyet Overvejelse paa Baggrund af Udviklingen siden 1932, og han ønskede at faa at vide, om der inden for Regeringen og Regeringspartierne var et fælles Syn paa dette Problem. — Naar det ikke var lykkedes i Samlingens Løb at naa til en *Udligning af det kommunale Skattetryk*, maatte Ansvar for tilskrives Regeringen, hvis Forslag var fremkommet sent og ikke var tilstrækkeligt oplyste. Man burde derfor have gennemført Venstres Forslag, der havde Midlertidighedens Præg, hvorved der vilde være skabt Basis for fortsatte Overvejelser angaaende Udligningsforslagets mulige Gennemførelse. — Efter Spørgsmaal om den *Finanspolitik*, der kunde ventes ført af Nationalbanken i den kommende Tid, og om, hvorvidt Regeringen var at faa i Tale paa en Politik, der tjente til at skabe forholdsmæssig *Ligestilling* mellem Eksporterhvervene og de øvrige Erhverv, sluttede Taleren med nogle Bemærkninger om det kommende *Landstingsvalg*. Han var overbevist om, at Befolkningen efter det, den havde oplevet i Vinterens Løb, var klar over, at Diktatur ikke burde gives Statsministeren.

Christmas Møller (K. F.) mindede i Anledning af Hartvig Frisch's Kritik af Landstingsflertallets Stilling om, at Statsministeren før Landstingsvalget i 1928 paa en Forespørgsel om, hvorvidt Socialdemokraterne, hvis de fik Flertal i Landstinget, eventuelt vilde gaa imod Folketinget, havde svaret, at Socialdemokraterne altid stemte efter deres Overbevisning. Den Omstændighed, at Rigsdagssamlingen faldt mellem to